

JOB II: 6,7,8,9,10,11,12,13.

173

DE HEERE zeide tot den Satan: Ziet, hy zy in uwe hand: doch verſchoond zyn leven. Doe ging de Satan uit van het aangezichte des HEEREN: en floeg Job met booze zweeren van zyn voetzaale aan, tot zynen ſchedel toe. En hy nam zich een potscherf, om zich daar mede te ſchrabben: en hy zat neder in 't midden der aſſer. Doe zeide zyne huisvrouw tot hem; Houd gy noch vaſt aan uwe oprechtigheid? zegend God, en ſterft. Maar hy zeide tot haar; Gy ſpreekt als eene der zottinne ſpreekt; ja zouden wy het goede van God ontfangen, en 't quaade niet ontfangen? in dit alles en zondigde Job met zyne lippen niet. Als nu de drie vrienden Jobs gehoord hadden al dit quaad, dat over hem gekomen was, quamen zy ider uit zyne plaatſe, Eliphaz de Temaniter, en Bildad de Suhiter, en Zophar de Namathiter: en zy waaren het eens geworden, dat zy quamen om hem te beklagen, en om hem te vertrooſten. En doe zy haare oogen van verre ophieven, en kenden zy hem niet, en hieven haare ſtemme op, en weenden: daar toe ſcheurden zy een ider zynen mantel, en ſtrooiden ſtof op haare hoofden na den Hemel. Alzo zaten ze met hem op der aarde zeven dagen, en zeven nachten: en niemant en ſprak tot hem een woord; want zy zagen dat de ſmerte zeer groot was.